

Sygn. akt VI P 2/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Iwona Dzięgielewska
Protokolant:	Justyna Penkul

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. Ś.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o wynagrodzenie

orzeka:

1. Zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda S. Ś. kwotę 7082 zł (siedem tysięcy osiemdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc czerwiec 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
2. Wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości kwoty 7082 zł (siedem tysięcy osiemdziesiąt dwa złote);
3. Zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa-Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. kwotę 354 zł (trzysta pięćdziesiąt cztery złote) tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której powód był zwolniony

Sygn.akt: VI P 2/18

UZASADNIENIE

W dniu 3 stycznia 2018 roku (data prezentaty) powód S. Ś. wniósł pozew przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 7.082 zł tytułem niewypłaconego wynagrodzenia za pracę za miesiąc czerwiec 2017 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty (pозew k. 1).

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 marca 2018 roku (data prezentaty) pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości (odpowiedź na pozew k. 10).

W uzasadnieniu wskazała, iż powód był zatrudniony na stanowisku (...)w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 1 do 30 czerwca 2017 roku. Pozwana przyznała, że wynagrodzenie powodowi nie zostało wypłacone ze względu na „akt sabotażu” jakiego dopuścił się powód. Powód nakłaniał innych pracowników pozwanej do rozwiązania, przerwania lub jakiegokolwiek innego zakończenia współpracy z pozwaną. Ponadto nagminnie dezorganizował i opóźniał pracę zespołu, przez co pozwana miała trudności ze świadczeniem usług na rzecz swoich klientów. Powyższe działanie powoda naraziło pozwaną na szkodę, a w dniu 18 lipca 2017 roku zaprzestało świadczenia pracy czterech kluczowych pracowników. Ponadto żądanie przez powoda odsetek jest całkowicie bezzasadne, bowiem wynagrodzenie za miesiąc czerwiec 2017 roku stało się wymagalne 11 lipca 2017 roku (odpowiedź na pozew k. 11-12).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony w (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. od dnia 1 marca 2017 roku, ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas określony z dnia 1 lipca 2017 roku do 31 lipca 2017 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku (...). Zgodnie z § 4 ust. 3 umowy o pracę, wynagrodzenie miało być płatne do 10 dnia następnego miesiąca na rachunek bankowy pracownika (umowy o pracę k. 15, 19, 21).

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent pieniężny za urlop wynosiło 7.082 zł brutto miesięcznie (zaświadczenie k. 36).

W okresie od dnia 18 do 31 sierpnia 2017 roku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim (świadczenie k. 23).

W pozwanej spółce od około dwóch lat występują opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia pracownikom (zeznania G. Z. k. 73v-74 – e-protokół (...)(...) zeznania powoda k. 74v-75 – e-protokół (...)(...)

W czerwcu 2017 roku powód wykonywał pracę. Za miesiąc czerwiec 2017 roku pracodawca nie wypłacił powodowi należnego wynagrodzenia. Pod koniec września 2017 roku powód otrzymał od pozwanej przelewem na swój rachunek bankowy wynagrodzenie za pracę za miesiąc lipiec 2017 roku, wynagrodzenie chorobowe oraz ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (zeznania powoda k. 74v-75 – e-protokół (...)(...)

Pismem z dnia 19 lipca 2017 roku pracodawca rozwiązał z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia z uwagi na ciężkie naruszenie przez powoda obowiązków pracowniczych, tj. polegające na namawianiu podległych pracowników do niestawienia się w pracy w dniu 19 lipca 2017 roku. Ww. sytuacja doprowadziła spółkę do paraliżu i wielu kłopotliwych sytuacji z klientami i pozostałymi pracownikami (rozwiązanie k. 22).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wyżej wskazanych dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy w zakresie opisanym wyżej z przywołaniem odpowiednich kart akt sprawy, a także na podstawie zeznań świadka G. Z. oraz powoda. Zeznania świadka i powoda były logiczne i spójne oraz korespondowały ze sobą nawzajem i z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, dlatego Sąd nie znalazł podstaw do odmowy im wiarygodności. W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała, iż powód w czerwcu 2017 roku wykonywał pracę i nie otrzymał z tego tytułu wynagrodzenia.

Autentyczność i treść dokumentów stanowiących podstawę ustalenia stanu faktycznego, nie była kwestionowana przez żadną ze stron, toteż Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie art. 80 k.p., wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Pracownik nie może zrzec się prawa do wynagrodzenia ani przenieść tego prawa na inną osobę (art. 84 k.p.).

Natomiast zgodnie z art. 85 § 1 k.p. wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie, z wyjątkiem tych składników wynagrodzenia, które przysługują za okresy dłuższe niż jeden miesiąc.

Z kolei art. 86 § 1 k.p. stanowi, iż pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie w miejscu, terminie i czasie określonych w regulaminie pracy lub w innych przepisach prawa pracy. Ww. regulacja ma charakter bezwzględnie obowiązujący. Do podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika należy zapłata wynagrodzenia za pracę wykonaną. Ponadto pracodawca nie może potrącać pracownikowi żadnych kwot z wynagrodzenia za pracę bez uprzedniej zgody pracownika wyrażonej na piśmie. Z brzmienia przepisu art. 91 § 1 k.p. wynika bowiem, że należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

Zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jednak wyrażonej w art. 6 k.c. reguły rozkładu ciężaru dowodu nie można rozumieć w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, obowiązek dowodzenia wszelkich faktów o zasadniczym dla rozstrzygnięcia sporu znaczeniu spoczywa na stronie powodowej. Jeżeli powód wykazał wystąpienie faktów przemawiających za słusnością dochodzonego roszczenia, wówczas to pozwanego obarcza ciężar udowodnienia ekscpepcji i okoliczności uzasadniających jego zdaniem oddalenie powództwa (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 maja 2011 r., I PK 228/10, LEX nr 896458; z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 304/12, LEX nr 1341274; z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, LEX nr 8416).

W tym miejscu wskazać należy, iż pracodawca ma obowiązek prowadzenia pracowniczej dokumentacji płacowej. W razie sporu sądowego w przypadku nieprowadzenia takiej dokumentacji wynikają wyłącznie konsekwencje w zakresie ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), polegające na tym, że to na pracodawcy spoczywa ciężar udowodnienia, iż w rzeczywistości wypłacił pracownikowi należne wynagrodzenie.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że pracodawca w zasadzie nie kwestionował faktu braku wypłaty powodowi wynagrodzenia za pracę za miesiąc czerwiec 2017 roku. W odpowiedzi na pozew pracodawca wskazał, iż fakt braku wypłaty powodowi należnego wynagrodzenia jest konsekwencją działań powoda, które podjął wobec pracodawcy.

Z konstrukcji norm Kodeksu pracy dot. wynagrodzenia za pracę wynika jednoznacznie, że pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia za pracę wykonaną, a z wynagrodzenia za pracę nie podlegają potrąceniu jakiegokolwiek kwoty dowolnie wskazane przez pracodawcę. Powyższe reguły podlegają jedynie wyjątkom ściśle określonym w ustawie. Niewypłacenie przez pracodawcę należnego wynagrodzenia za pracę będące sankcją za zachowanie pracownika, którego pracodawca nie aprobeje nie jest zgodne z przepisami prawa i stanowi naruszenie przepisów o wynagrodzeniu za pracę. Bezsprzeczne w niniejszej sprawie pozostawało, iż powód świadczył pracę w miesiącu czerwcu 2017 roku i za tę pracę nie otrzymał wynagrodzenia. Wobec powyższego powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Niewypłacenie wynagrodzenia w ustalonym miejscu, terminie i czasie powoduje, że zobowiązanie nie zostało przez pracodawcę wykonane należycie. Pracownik może żądać w takim przypadku odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) w wysokości umownej lub ustawowej. W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, iż powód miał otrzymywać wynagrodzenie do 10 dnia następnego miesiąca. Zatem wynagrodzenie za miesiąc czerwiec 2017 roku stało się wymagalne w dniu 11 lipca 2017 roku. Wobec powyższego, Sąd zasądził żadaną przez powoda kwotę 7.082 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc czerwiec 2017 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 477² § 1 k.p.c., zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Wobec powyższego, Sąd wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 7.082 zł.

Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 300) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszej sprawie powód nie miał obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu, ustalonej zgodnie z art. 13 ust. 1 ww. ustawy (5% x 7.082 zł), dlatego Sąd obciążył stronę pozwaną kwotą 354 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.